

דף עד.

ו"ז פ"מ יג סעיף ב

עין משפט בג.

- ב.** השוחט בהמה ונמצאת כשרה ונמצא בה עובר בן ח' **פ** בין ח' בין מת או בן ט' מות מותר באכילה **צ** וaino طעון שחיטה **ק**. ואם מצא בן ט' חי אם הפריס ע"ג קרקע טעון שחיטה **ר** אבל שאר טרפות **ש** ainoo אוסר אותו, ואם לא הפריס ע"ג קרקע ainoo טעון שחיטה **ת**.
- ב. ג.** אם פרטותו קלותה היינו אינה סדוקה **א** אך פ' שהפריס ע"ג קרקע ainoo טעון שחיטה, ויש מגמגמין **ב** בדבר.

פ. בן ח' חי הרי הוא כמה שא"א לו לחיות, ממשנה בחולין דף עד. אבל אם הפללה הרי זו נבלה ואסור, כ"כ בבב"י, והאוכל כזית מבשר נפל בהמה טהורה לוקה משום אוכל נבלה, מהרמב"ם פ"ד ממ"א הלכה ד' וכף החיים אותן ז'.

צ. ואפי' הפריס ע"ג קרקע והלך אין בכך כלום דעתם חשוב. וא"צ שחיטה אפי' מדבריהם וכל זה בבהמה גסה דעתורה ט' חדשים כמבואר ברכורות דף ח' ע"א, אבל בהמה דקה يولדת לחמשה חודשים. כף החיים אותן ח'-ט'. ומותר באכילה דכתיב "אותה תאכלו", ודרשו כל שבבהמה אותה תאכלו. ומ"מ דמו אסור כשאר דם. ש"ך ס"ק ב'.

ק. שניתר בשחיטת amo. בבב"י וט"ז וש"ך ס"ק ג'. ומ"מ אין לאכלו חי משום "בל תשקزو" ואין בו אבר מן החי, מ"מ אין לאכול האבר שחתחך ממנו עד שתמות הבהמה והעובר. כף החיים אותן י"ג. ועוד כתוב שם דמ"מ יחתוך הסימנים והורדים תיכף דאל"כ יתקרר הדם שבתוכו ושוב לא יצא ע"י מליחה. שם באות י"ד.

ר. מדרבנן משום מראית העין ולא ידע שהוא בן פקועה, ומברך על השחיטה ככל מצוות מדרבנן. כף החיים אותן כ' . מהרשב"א אמן אין לברך עליו בפני עצמו משום דאין אנו בקיין בכלו חדשיו. ובדייעבד אם לא שחתו אין לאסור כ"כ הט"ז אבל הש"ך חלק עליו וכותב דאפי' בדייעבד אסור. וכ"כ הפר"ח. ואם לא הפריס ע"ג קרקע אלא רק עמד ולא הלך איןו טעון שחיטה.

ש. היינו שאין מחמת השחיטה אבל טרפות שמחמת השחיטה כגון שהייה או דרס או החליד או שחט בסכין פגומה כאילו לא שחט ופיטול. ש"ך ס"ק ה'.

ת. וכותב הרדב"ז דוקא נמצא מות אבל נמצא חי וא"כ מות כשייציא לאור העולם ע"ג דלא הפריס אסור באכילה, והשיגו עליו הכף החיים אותן ז' .

א. דכיוון שהיתה בו דבר תמורה קול יש לו ואומרים בן פקועה הוא.

ב. עד שייהי ב' תמיhostה שאמו תהיה ג"כ קלותה. ש"ך ס"ק ז'. ובדייעבד איןו אסור ט"ז.

דף עד:

י"ד סימן יג סעיף ג

ein משפט א.

ג. ד. אם לא שחט האם אלא קרעה או שחטה ונתנבללה בידו או נמצאת טריפה, אם העובר בן ט' וחיה טעון שחיטה לעצמו **א** וניתר בה, ואם הוא בן ט' מות או בן ח' אפילו חיה הרי זה אסור **ד**.

הגה: והיום אין להתר שום ולד הנמצא בבהמה אם האם טריפה **ה**, ולא מהני לו שחיטת עצמו **ו** דחישין שמא אינו בן ט'.

י"ד סימן סד סעיף ב

ein משפט בג.ה.ה.

ב. ב. השוחט את הבהמה ומוצא בה עופר בן ח' או בן ט' בין חיה לבין מות חלבו וגידיו מותר **ז** והוא بلا הפריס ע"ג קרקע אבל הפריס אסור. וי"אadam שלמו לו חדשיו וממצו חיה ע"פ שלא הפריס ע"ג קרקע חלבו אסור **ח** וחיבין עליו כרת, ומוצאיו ממנו כל החוטים והקרומים האסורים בבהמה.

הגה: חלב של נפל אם הפילה אותו הבהמה אסור **ט**.

ג. שם במשנה ע"ה ע"א, ובגמר' שם. ושהחיטה זו מדאוריתא וכל שאר טריפות פולסים בה. ש"ך ס"ק ח'.

ד. דין כאן שחיטת אמו להועיל לו.

ה. אבל אם האם כשרה כשר אפילו בזמן הזה. כ"כ בש"ך ס"ק ט'.

ו. היינו באינו רוצה להמתין ח' ימים, אבל אם ימתינו ח' ימים שאז הוא ודאי בן ט' רשאי לשוחטו. ש"ך ס"ק י"א. ואם הבהמה שנמצא העובר בתוכה ספק טריפה כמו קוץ בחולל הגוף ושהחט אח"כ לוולד ולא המתין לח' ימים מותר דהוי ספק ספיקא. כף החיים אותן ט"ל.

ז. הר"ף והרא"ש בחולין ע"ד במשנה וכחמים וכרי" בברייתא שם בדף צ"ב ללא פריס. ונלמד מהפסקוק "מכל בבהמה תאכלו". ש"ך ס"ק ג'. ואם הפריס ע"ג קרקע אסור משום מראית העין.

ח. טור בשם הרמב"ם בפ"א ממ"א וכרי"מ בברייתא שם. והעיקר כסברא ראשונה אלא שיש לחוש לדעת הרמב"ם משום אייסור כרת. כ"כ הפר"ח. כף החיים אותן ח'.

ט. והרמב"ם בפ"ז מהלכות מאכלות אסוריות הלכה א' כתוב משום נבלה אסור. כף החיים אותן ב' ע"ש.

י"ד פימן מ"ז מעוף א

א. א. דם בהמה חייה ועווף בין טהורים בין טמאים אטור **ו** גם דם שליל אבל דם דגים וחגבים מותר.

עין משפט ז.

ה. ה. פודין בגין פקועה.

הגה: ויליא דין פודין בו.

ג. ממשנה חולין קי"ז. ובכריות כת. וגם דם כוי חביבים עליון, שם בדף כת"א. אף"י למ"ד בריה בפני עצמה. ודם אינו אסור בהנאה לפ"ז מותר להריה בו. כפ' החאים אותן ד', ויש חולקים דאסור לברך ולהריה בו ע"ש.